Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτήσια	δρ. 8,—	Ἐτήσια . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 8,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 27*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ' *(Συνέχεια)*

Εἰς τὸν καλὸν δρόμον.

Ἀφοῦ κατώρθωσε τόσον γρήγορα νὰ τοὺς ὑποτάξῃ, ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς δύο του φίλας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν παρακολουθήσῃ μὲ συγκίνησιν ὅλας αὐτὰς τὰς σκηνάς.

— Τί παιδί! ἔλεγεν ἡ μητέρα. Ἂν δὲν ἦταν αὐτός, θὰ μᾶς ἐπερίμενεν ὁ φρικτότερος θάνατος.

— Καὶ τώρα νά, ἔγεινε καὶ κυβερνήτης τῆς *Μεδούσης*, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη γελῶσα· δὲν ξεύρω τί ἔχει, εἶνε ὅμως καμωμένος διὰ νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ὑποτάσσῃ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἥμερος σὰν ἀρνί...

— Καλέ, εἶνε λεονταρόπουλο! προσέθεσεν ὁ Κερλός, ἐρχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ ν' ἀναλάβῃ τὸ πηδάλιον.

Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν ὁ νέος, ἡ κυρία Ζολλιέ, χωρὶς περιττοὺς λόγους, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἠσπάσθη μητρικῶς.

— Κ' ἐγώ, καπετάνιο μου, εἶπεν ἡ χαρίεσσα Ἑλένη, εἰμπορῶ νὰ σᾶς φιλήσω διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω;

— Ὄχι διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσετε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, κοκκινίζων ἀπὸ χαράν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὲ κάμετε εὐτυχῆ καὶ ὑπερήφανον διὰ τὴν μεγάλην τιμήν.

Ὑπὸ τὴν ὤθησιν τῶν κωπῶν, ἡ φαλαινοθηρὶς *Μέδουσα* ἐπροχώρει βραδέως ἀλλ' εἰς δρόμον καλόν· τὴν δεκάτην ὥραν, ἡ δευτέρα ὁμὰς ἀντικατέστησε τὴν πρώτην, ἔπειτα πάλιν εἰργάσθη αὐτὴ καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τὸ βράδυ.

Σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ὁ Πέτρος ἐξηρεύνα τὸν ὁρίζοντα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἐν τούτοις, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, παρετήρησε πρὸς ἀνατολὰς ἓν μαῦρον σημεῖον.

Ἔδωσε τὰ δίοπτρα εἰς τὸν ναύτην Καργκασσού, ὁ ὁποῖος ἀνέκραξε:

— Εἶνε καράβι! ἀλλὰ θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ μᾶς ἰδῇ· πηγαίνει κατὰ τὸ λεβάντε... δὲν πιστεύω νὰ συναπαντηθοῦμε!

— Εἶχε δίκηο λοιπὸν ὁ καπετάνιος ποῦ μᾶς ἔβαλε νὰ πάρωμε αὐτὸ τὸ δρόμο, παρετήρησεν ὁ Κερλός.

— Ζήτω ὁ καπετάνιος! ἐφώναξαν ὅλοι ἀναθαρρήσαντες ἀπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἐκείνην ἐλπίδα.

ΚΕΦΑΛ. ΛΑ'

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Παράδοξον!

Ἡ νὺξ ἦλθε φέρουσα τὴν εὐλογημένην της δρόσον.

Ἐνῷ αἱ δύο γυναῖκες, ἐξηπλωμέναι ὅσον ἀναπαυτικώτερα ἠμποροῦσαν, ἐκοιμῶντο, ὁ γενναῖος των φίλος ἐξηρεύνα τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζε γλυκὰ ἡ σελήνη.

Ἔξαφνα ἐρρίγησε.

Ὄχι πολὺ μακράν, δεξιᾷ, εἶχε διακρίνει ἕνα κόκκινον φῶς, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν ἦτο ἄστρον.

Ἔσκυψε πρὸς τὸν πηδαλιοῦχον καὶ τῷ εἶπε σιγά:

— Κύτταξε!

— Ὤ, διάβολε! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ναύτης· εἶνε φανάρι καραβιοῦ! κι' αὐτὸ τὸ καράβι ἔρχεται σχεδὸν ἀπάνω μας!.. Ἂν ἦταν μέρα, μποροῦσε νὰ μᾶς σώσῃ, γιατὶ θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά μας διακόσια τὸ πολὺ μέτρα... Τώρα ὅμως ποῦ εἶνε νύκτα, οὔτε θὰ μᾶς ἰδῇ οὔτε θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Τί δυστυχία!

— Ἂν φωνάζαμε ὅλοι μαζί, νομίζεις πῶς δὲν θὰ μᾶς ἀκουαν; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Ὤ, περιττό, πλοίαρχέ μου! τέτοια ὥρα... θὰ κάμουν τὸν κουφό... Ἔχουν μεγάλο κίνδυνο ἡ μανοῦβρες τὴ νύκτα... Τώχω γιὰ βέβαιο πῶς δὲν θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ μᾶς πλησιάσουν.

— Ἂς εἶνε ὅμως τώρα, δὲν πρέπει νὰ νανησυχοῦμε, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος· γιὰ νὰ φανοῦν δύο πλοῖα σὲ λίγες ὧρες, θὰ 'πῇ ὅτι εὑρισκόμεθα στὸ δρόμο ποῦ συχνάζεται. Αὔριο θάπαντήσωμε κανένα ἄλλο καὶ θὰ σωθοῦμε.

— Μακάρι!

Τὴν ἡμέραν, πραγματικῶς, εἶδαν καὶ ἄλλας μακρυνὰς σιλουέττας πλοίων, ἔπειτα δὲ ἄλλας πλησιεστέρας. Ἡ ἐλπίς τοὺς ἐστήριζε.

«Κ' ἐγώ, καπετάνιο μου...» (Σελ. 233, στ. α')

Τὸ ἀπόγευμα εἶδαν τέλος ἓν ἱστιοφόρον, ἐν ὡραῖον τρίστιον, τοῦ ὁποίου ὁ τρόπος τοῖς ἐφάνη κάπως παράδοξος. Δὲν διηυθύνετο καλὰ αὐτὸ τὸ πλοῖον, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔπλεε μᾶλλον εἰς τὴν τύχην, ἀκυβέρνητον, βοηθούσης δὲ καὶ τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου, ἐπλησίαζεν ὁλονὲν πρὸς τοὺς ναυαγούς.

— Τί συμβαίνει; ἀποροῦσαν οἱ τρεῖς ναῦται καὶ ὁ Πέτρος, λαμβάνοντες ἐκ περιτροπῆς τὰ δίοπτρα διὰ νὰ παρατηρήσουν τὸ πλοῖον. Δὲν φαίνεται κανείς. Μὲ τὰ πανιὰ ποῦ ἔχουν ἀνοικτά, ἂν

ἐδυνάμωνε αὐτὸς ὁ ἀέρας, θὰ ἐχάνοντο.

Τὸ ἱστιοφόρον ἐπροχώρει γοργὸν καὶ ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτούς.

Ὅλοι οἱ ναυαγοὶ κατείχοντο ἀπὸ ἐλπίδα καὶ ἀνησυχίαν. Νὰ κατώρθωναν νὰ προσεγγίσουν καὶ νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πλοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καμμία χεὶρ δὲν ἐτείνετο πρὸς βοήθειαν;...

— Ἕνας μόνος τρόπος ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Καργκασσού. Κάποιος ἀπὸ μᾶς, περνῶντας, θἀρπαχθῇ ἀπὸ καμμιὰν ἄγκυρα, καμμιὰν ἀλυσίδα, καὶ θὰ σκαρφαλώσῃ στὸ καράβι. Ἀπὸ 'κεῖ θὰ ρίξῃ ἕνα παλαμάρι στὴ φαλαινοθηρίδα κ' ἔτσι οἱ ἄλλοι θὰ βοηθηθοῦν καὶ θἀνέβουν ὁ πῶς μποροῦν, μὲ δυσκολία πάντα, γιατὶ τὸ διαβολοκάρβο τρέχει δώδεκα κόμβους τὴν ὥρα!

— Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι. Ποιὸς θὰ σκαρφαλώσῃ πρῶτος;

— Ἀδιάφορο· ὁ πρῶτος ποῦ θὰ προφθάσῃ νἀρπαχθῇ ἀπὸ κάτι. Τί λέτε, καπετάνιο;

Ὁ Πέτρος ἐπιδοκίμασε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε. Καλὸς γυμναστικός, δυνατὸς καὶ εὐκίνητος, ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ ἔκαμνε καλὰ τὸ μέρος του εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ γύμνασμα.

Ἐπάνω!

Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. Διηύθυναν τὴν φαλαινοθηρίδα εἰς τρόπον ὥστε νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ τὸν πρόβολον (*μπομπρέσο*) τοῦ ἀγνώστου πλοίου. Ὁ ἐπικίνδυνος χειρισμὸς ἐπέτυχε καὶ συγχρόνως δύο σώματα ἀνυψώθησαν μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν ἀέρα, πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν δύο γυναικῶν.

Ἦσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κερλός, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐφορμήσῃ πρὸς κατάκτησιν τοῦ ἀγνώστου πλοίου.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, κατώρθωσαν νἀναρριχηθοῦν ἀμφοτέρωθεν καὶ νὰ πατήσουν εἰς τὸ κατάστρωμα, καθεὶς ἀπὸ τὸ μέρος του.

Τὸ κατάστρωμα αὐτὸ ἦτο στρωμένον μὲ ἀνθρώπινα σώματα, κατακείμενα εἰς ἐντελῆ ἀκινησίαν. Χωρὶς νἀργοπορήσουν μὲ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα, ἤρπασαν ἕνα σχοινὶ τυλιγμένον πρὸς τοὺς πόδας των, καὶ ἔρριψαν ἐπιτηδείως τὴν ἄκραν του εἰς τὸν Καργκασσού, ὁ ὁποῖος τὴν ἔδραξεν εἰς τὸν ἀέρα, σκύψας μὲ κίνδυνον νὰ πέσῃ, διότι ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἱστιοφόρον εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν φαλαινοθηρίδα.

«Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κερλὸς εἶχον ἐφορμήσῃ...»
(Σελ. 234, στ. α')

Βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ ὅλα τὰ στήθη, ὅταν τὸ μικρὸν καὶ τὸ μεγάλον σκάφος συνεδέθησαν ἐπιτέλους διὰ τοῦ μακροῦ καὶ στεροῦ ἐκείνου σχοινίου.

Ἔπρεπε τώρα ν' ἀναιβάσουν εἰς τὸ τριῶτιον τοὺς ναυαγοὺς καὶ πρὸ πάντων τὰς γυναῖκας.

Ὁ Κερλός, ἔμπειρος ναύτης, κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἀμέσως μίαν σχοινίνην κλίμακα, τὴν ὁποίαν ἔδεσεν ἀπὸ τὴν κουπαστὴν καὶ ἔρριψε κατὰ μῆκος τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον, ἀκυβέρνητον ὅπως ἦτο καὶ μὲ τὰ περισσότερα ἱστία ἀνοικτά, ἔκλινε πολὺ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος,—περίστασις πρὸς τὸ πορὸν εὐνοϊκή.

— Πηγαίνω νὰ πάρω τὲς κυρίες, εἶπεν ὁ Πέτρος· δέσε μου ἕνα σχοινὶ στὴ μέση, ἄφισέ το ἀρκετὰ μακρύ, διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ δένω κι' ἄλλο σῶμα ἐπάνω μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρη βάτα με καλά.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Κερλός, ἐκτελῶν αὐτὴν τὴν διαταγήν.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἐκατρακύλησεν εἰς τὴν φαλαινοθηρίδα, σαλευομένην τώρα πολὺ ἕνεκα τῆς γειτνιάσεως τοῦ ἱστιοφόρου.

Ἠθέλησε νὰ πάρῃ τὴν κυρίαν Ζολλιέ, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἐκέτευσε:

— Πρῶτα τὴν Ἑλένη!..

— Γρήγορα λοιπόν, εἶπεν ὁ Πέτρος δένων τὴν Ἑλένην ἐπάνω του· κρατηθῆτε με καλὰ ἀπὸ τὸν λαιμό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ πνίξετε.

Ἡ ἀνάβασις ὑπῆρξε δυσκολωτάτη, διότι ἡ σχοινίνη κλίμαξ ἐκινεῖτο· ἐπιτέλους ὅμως ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὸ πολύτιμον φορτίον του καὶ κατῆλθεν ἀμέσως διὰ νὰ πάρῃ τὴν μητέρα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΠΟΥΡΝΕΛΛΕΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΓΟΡΙΑ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 225]

Ὁ ὑπηρέτης, ἐξακολουθεῖ τὸν μονόλογόν του: — Ὁ γυιός του θὰ κοιμοῦνταν τότε σὲ στρῶμα ἀπὸ ροδόφυλλα, καὶ κάθε πρωὶ ποῦ θὰ ξυπνοῦσε, τὸ χέρι ἑνὸς ἀθλίου σκλάβου θὰ τοῦ παρουσίαζε μιὰ μπουρνέλλα τῶν Μακαρίων! (*Ὁμιλῶν ὁλονέν, λύνει σιγὰ-σιγὰ τὸν σπάγον καὶ πίπτει τὸ χαρτὶ ποῦ ἦτο τυλιγμένον τὸ βαζάκι.*) Μπᾶ! τὸ χαρτὶ ἔφυγε μόνο του! τὸ βαζάκι δὲν εἶνε σφραγισμένο. (*Τὸ ἀνοίγει:*) Τί λέτε; Νὰ φάω μιὰ μπουρνέλλα;... Μιά... μόνο μιά... τὴ μικρότερη... Μπᾶ! γιατὶ ὄχι; Ὁ *φίλος* τοῦ κυρίου μου δὲν ξέρει πόσες εἶνε... Νὰ εὐκαιρία! ἀπὸ 'κεῖνες ποῦ δὲν παρουσιάζονται κάθε μέρα!... Ἂς τὴν ἁρπάξω λοιπὸν ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποῦ λέει ὁ λόγος! (*Παίρνει μιὰ μπουρνέλλα ἀπὸ τὸ βαζάκι καὶ τὴν καταβροχθίζει:*) ὤ! ὤ! ὤ! ὦ γλύκες!.. ἀνέβηκα στὸν ἕβδομο οὐρανὸ καὶ βλέπω..... Ἄϊ! ἄϊ! ἄϊ!... (*Πιάνει τὰν κοιλιά του μὲ συστροφὰς καὶ μορφασμοὺς πόνου:*) Ἄϊ! ἄϊ!.. ἄϊ!.. (*Ἔξαφνα ἡσυχάζει:*) Ἀ, κατάλαβα! Εἶνε γιατ' εἶνε ἐδῶ-μέσα μονάχη καὶ στενοχωριέται. Ὤ, ναί, βέβαια, στενοχωριέται. Ὄχι, μικρούλα μου, ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ... μὴν κάνῃς ἔτσι!..Θέλεις σύντροφο; Ἔννοια σου καὶ θὰ σοῦ στείλω ἐγὼ τώρα μιὰ φιληνάδα, μιὰν ἀδελφή... Ἂς ἁρπάξωμε κι' ἄλλη μιὰ εὐκαιρία ἀπὸ τὸ κοτσάνι! (*καταπίνει κι' ἄλλη μπουρνέλλα:*) Ὤ, γλύκες! ὤ, οὐρανοί!.. ὤ, εὐδαιμονία!.. (*ὡς ἄνω:*) Ἄϊ! ἄϊ! ἄϊ!..Καλέ, πιάστηκαν μέσα μου; μαλλώνουν;... Ἂς τὲς πιάσω μὲ τὸ καλὸ...Ναί, ναί... λιγάκι σιροπάκι... Ἄϊ! ἄϊ! ἄϊ! ἡ μονομαχία ἐξακολουθεῖ. (*Ἡσυχάζει:*) Ὤ, διάβολε, αὐτὸ εἶνε: πρέπει νὰ στείλω μιὰν ἄλλη νὰ τὲς χωρίσῃ. (*Καταπίνει καὶ τρίτην μπουρνέλλα καὶ ἀρχίζει τὰ ἴδια:*) Μὰ γιατὶ πονῶ πάλι;.. Ἀ, ναί. Τώρα εἶνε δύο ἐναντίον μιᾶς... Ἄϊ! ἄϊ! ἄϊ! (*Ἔξαφνα ἡσυχάζει:*) Ἀ! ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω: νὰ ἐξισώσω τὰν τιμαχόμενα μέρη. Ἔτσι θὰ ποκατασταθῇ ἡ ἰσορροπία καὶ ἡ εἰρήνη! (*Καταπίνει καὶ τὴν τετάρτην μπουρνέλλαν:*) Χίλια διακόσια φράγκα!.. Ἀ, μὰ τἀξίζουν, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἀμ' αὐτὸ τὸ σιρόπι; (*Πίνει τὸ σιρόπι:*) Ὤχ! ψυχή μου! τί εὐωδία! ποῦ ἀναναᾶς καὶ ποῦ μπανάνα!.. (*Χορεύει καὶ τραγουδεῖ:*)

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ
Εἶν' ἐκκλησιὰ ἐρημική,
Τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ
Δὲν ἔχει ψάλτη οὔτε πα.....

(*Ἀκούει ἔξαφνα τὸν κύριόν του καὶ χώνει τὸ βαζάκι στὴν τσέπη του.*)

Ὁ Κύριος, ἐπιστρέφων καὶ βλέπων τὸ κίνημα τοῦ ὑπηρέτου:— Μπᾶ; μπᾶ; γιρισες κηδία;

Ὁ ὑπηρέτης:— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Κύριος:— Δὲν ἄργησες καθόλου. Μπράβο, παιδί μου! (*τοῦ ἁρπάζει τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ τραντάζει:*) Μπράβο! μπράβο! μπράβο!

Ὁ ὑπηρέτης:— *τὸν κυττάζει σαστισμένος, κατ' ἰδίαν:* — Τί ἔπαθε αὐτός;

Ὁ Κύριος:— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! (*Κάθε φορὰ ποῦ προφέρει τὴν λέξιν «εὐχαριστῶ», τοῦ τραντάζει τὸ χέρι ὁλοὲν δυνατώτερα.*)

Ὁ ὑπηρέτης:— Μὰ.. κύριε... μὴ μ' εὐχαριστῆτε... τόσο δυνατά. Θὰ μοῦ σπάσετε τὸ χέρι! (*κατ' ἰδίαν:*) Μά τί ἔπαθε αὐτός;

Ὁ Κύριος, Ὄχι δά, παιδί μου! πρέπει! Ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἕναν ὑπηρέτη σὰν καὶ σέ, τίμιο σὰν καὶ σέ, πιστὸ σὰν καὶ σέ, ἐγκρατῆ σὰν καὶ σέ, (*εἰς κάθε ἐπίθετον τοῦ τραντάζει τὸ χέρι ὁλοὲν δυνατώτερα:*) πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ!

Ὁ ὑπηρέτης, ἀπελευθερώνων τέλος τὸ χέρι του, κατ' ἰδίαν: — Μὰ μ' ἐνθαρρύνει πάρα πολύ... Τί ἔπαθε;

Ὁ Κύριος:— Καὶ τώρα, ἀφοῦ σ' εὐχαρίστησα ὅπως σοῦ ἄξιζε, ἂς πάρωμε μιὰ καρέκλα (*τὸν κτυπᾷ στὸν ὦμο:*) ἂς καθήσωμε (*τὸν ξανακτυπᾷ:*) καὶ ἂς συνομιλήσωμε! (*τὸν ξανακτυπᾷ.*)

Ὁ ὑπηρέτης, τραβᾷ τὴν καρέκλα του ὅσο μακρύτερα εἰμπορεῖ: — Ὡρισμένως κάτι ἔχει!

Ὁ Κύριος:— Λοιπόν, παιδί μου, βρῆκες εὔκολα τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου;

Ὁ ὑπηρέτης: — Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Κύριος:—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

Ὁ ὑπηρέτης: — Οὔ! ἕνα σωρὸ πράγματα!...μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε!

Ὁ Κύριος: — Πολὺ καλά. Καὶ παρετήρησες τίποτε ἰδιαίτερο ἐπάνω στὸ τζάκι;

Ὁ ὑπηρέτης:—Στὸ τζάκι, εἴπατε, κύριε, ὦ, ναί... τί ὡραῖο τζάκι!...Πρῶτα-πρῶτα, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... ἦταν... ἄ! τί ὡραῖο ποῦ ἦταν τὸ τζάκι, κύριε!... Ἔπειτα, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... μὰ τί ἔξοχο τζάκι ποῦ ἦταν, κύριε!... Καὶ τέλος, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... ἄ, κύριε! πραγματικῶς πολὺ ὡραῖο τζάκι ἦταν!

Ὁ Κύριος:—Μπράβο! ὅλ' αὐτὰ κατώρθωσες νὰ τὰ ἰδῇς; (*πλησιάζει τὴν καρέκλα του.*)

Ὁ ὑπηρέτης, ἀπομακρύνων τὴν καρέκλα του, κατ' ἰδίαν:—Πάλι τὰ ἴδια;

Ὁ Κύριος: — Βλέπω, ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸς παρατηρητής! Μπράβο! μπράβο! μπράβο! (*Τὸν κτυπᾷ τρεῖς φορὰς εἰς τὸν ὦμον δυνατά.*)

Ὁ ὑπηρέτης, κατ' ἰδίαν: — Μὰ τί ἔπαθε; θὰ σκάσω!

Ὁ Κύριος:— Καὶ τώρα ποῦ μὲ ἱκανοποίησες εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ἂς περάσωμεν εἰς ἄλλο. Πῶς σοῦ ἐφάνηκε ἡ κονσόλα;

Ὁ ὑπηρέτης, κατ' ἰδίαν:—Ἀχ, ἀναμμένα κάρβουνα πατῶ! (*Δυνατά:*) Ἡ κονσόλα εἴπατε, κύριε;

Ὁ Κύριος: — Ναί, ναί, ναί! Ἡ κονσόλα.

Ὁ ὑπηρέτης:—Ἀ, ναί... ἡ κονσόλα... (*Κατ' ἰδίαν:*) Μιὰ ἰδέα!... (*δυνατά:*) Μὰ ξέρετε, κύριε, ἡ γρίλλιες ἦταν κλειστές.

Ὁ Κύριος: — Τί λές, ἀνόητε; Στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου δὲν ὑπάρχουν γρίλλιες!

Ὁ ὑπηρέτης: — Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα πῶς ὑπάρχουν· εἶπα μόνο πῶς ἦταν κλειστές.

Ὁ Κύριος:—Μ' ἂν ἡ γρίλλιες ἦταν κλειστές, θὰ 'πῇ πῶς ὑπάρχουν γρίλλιες.

Ὁ ὑπηρέτης:— Καθόλου, κύριε· καθόλου, καθόλου! Ἡ γρίλλιες ἦταν κλειστές, καὶ γρίλλιες δὲν ὑπῆρχαν. Ἔχουμε δίκιο καὶ οἱ δυό.

Ὁ Κύριος:— Μπᾶ; καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς αὐτό;

Ὁ ὑπηρέτης:— Εὐκολώτατα, κύριε, Ἀκολουθήσατε, παρακαλῶ, τὸ νῆμα τοῦ εἰσαιοῦ τῶν συλλογισμῶν μου.

Ὁ Κύριος.— Μάλιστα· θἀκολουθήσω τὸ νῆμα (*τὸν κτυπᾷ εἰς τὸν ὦμον:*) τοῦ εἰρμοῦ (*τὸν ξανακτυπᾷ:*) τῶν συλλογισμῶν σου! (*τὸν ξανακτυπᾷ:*) Λοιπόν!

Ὁ ὑπηρέτης: — Λοιπόν: Ὅταν ὁ κύριος θέλῃ νὰ πάῃ στὸ θέατρο καὶ τοῦ λέγουν: «Τὸ θέατρο εἶνε κλειστό», δὲν εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε θέατρο;.. Τὸ θέατρο κλειστό, δηλαδὴ δὲν ἔχει θέατρο, δὲν ὑπάρχει θέατρο!

Ὁ Κύριος:— Πῶς; δὲν ὑπάρχει θέατρο;

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΕΤΟΧΑΕΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

Ξεγελάσθη τὸ Δελφίνι,
Τάνοιχτὰ πελάγη ἀφίνει..
Καὶ κατὶ κάκι πάει νὰ γίνῃ.
Ὅμως πρὶν καλοπροφτάσῃ
Νάμπῃ σὲ καραβοστάσι,
Τὰ νερά του χάνει καί...
Τὸ τσακώνουνε στὸ Κέ! (*)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Κέ: Τὸ παλιγνωστο πεντάμορφο ἀκρογιάλι τῆς Σμύρνης. Σ. Π.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΠΕΤΕΙΟΣ τῆς Ἁλώσεως—29 Μαΐου—συνέπεσε φέτος νὰ εἶνε Τρίτη. Τρίτη ἦτο καὶ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἔτος 1453 καὶ διὰ τοῦτο ἔκτοτε, εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν, ἡ Τρίτη θεωρεῖται ἡμέρα ἀποφράς. Τίποτε δὲν κάμνουν οἱ Ἕλληνες τὴν Τρίτην, οὔτε ἀρχίζουν, οὔτε τελειώνουν, διότι ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι θἀποτύχῃ, θὰ βγῇ σὲ κακό. Εἶνε μία ἐθνικὴ πρόληψις, δικαιολογημένη ὅταν ἔχῃ τὴν πηγήν της εἰς τόσῳ μεγάλην ἐθνικὴν συμφοράν. Ἂς ὑπάρχῃ διὰ νὰ τὴν ἐνθυμίζῃ! Διότι τὴν συμφορὰν αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἐνθυμούμεθα πάντοτε, ἔστω καὶ μὲ μίαν πρόληψιν. Τὴν Τρίτην ἐκείνην, 29 Μαΐου 1453, ἐχάσαμεν οἱ Ἕλληνες τὴν αὐτοκρατορικήν μας μητρόπολιν, τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν ἐθνικήν μας αὐθυπαρξίαν. Καὶ εἰσῆλθαμεν εἰς μίαν σκοτεινὴν περίοδον δουλείας, ἡ ὁποία διήρκεσε τέσσαρας αἰῶνας. Ναί μὲν τὴν ἀνεκτήσαμεν, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ ὑπάρχει εἰς τὴν ἱστορίαν μας μία 25η Μαρτίου ἀντιπαραθέτουσα κάπως τὴν 29ην Μαΐου. Ἀλλὰ μόνον μία μικρὰ γωνία τοῦ ἀπεράντου μεσαιωνικοῦ Κράτους μας ἐλευθερώθη καὶ ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσεν ὁ τελευταῖος μας Αὐτοκράτωρ, ἀπὸ μεγάλοι ἐγίναμεν μικροί.

Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἔπεσε μαχόμενος. Ἡ 29η Μαΐου δὲν μᾶς ἐνθυμίζει μόνον τὴν συμφορὰν· μᾶς ἐνθυμίζει καὶ τὸν ἥρωϊσμόν. Μία μεγάλη ἐθνικὴ μορφὴ προβάλλει ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν κυκεῶνα της, στεφανωμένη μὲ ἀθάνατον ἀκτινωτόν: Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ἥρως! Χύνομεν δάκρυα λύπης, ἀλλ' αἰσθανόμεθα καὶ παλμοὺς ὑπερηφανείας. Δὲν ἔπεσεν ἡ Κωνσταντινούπολις, παρ' ἀφοῦ ἔπεσεν ἐνδόξως ὁ νόμιμος κύριος καὶ ἡρωϊκὸς τῆς ὑπερασπιστής. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μαζὶ μὲ τὸν βάρβαρον κατακτητήν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὑπῆρξε νικητής. Καὶ νικητὴς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ διαγωγή του ἐμπνέει, τὸ παράδειγμά του ἀνδρίζει. Νεκρὸν οἱ Ἕλληνες τὸν ἐλάτρευσαν τόσον, ὥστε συνέλαβον τὴν ἰδέαν ὅτι θἀναστηθῇ, θὰ ἐξυπνήσῃ. Καὶ σχεδὸν τὸν ἐθεοποίησαν.

Αὐτὸς συμβολίζει πλέον τὸ Ἔθνος, καὶ ἔθνος μὲ τέτοια σύμβολα δὲν ἀποθνήσκει ποτέ. Μήπως ἡ προφητεία δὲν ἤρχισε νὰ ἐκπληροῦται; Μία ἀφύπνισις τοῦ Αὐτοκράτορος-Ἔθνους ἦτο τὸ 1821, τὸ ὁποῖον ἀπηλευθέρωσε τὴν γωνίαν αὐτὴν καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς νέας ζωῆς, τῆς νέας ἐθνικῆς αὐθυπαρξίας. Θὰ ἐξυπνήσῃ καὶ πάλιν, ὦ ναί, καὶ ἡ 25η Μαρτίου θὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἱστορίαν μας μίαν ἀδελφήν, ἡ ὁποία θὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον τῆς πρώτης. Ἀλλὰ καὶ αἱ δύο μεγάλαι καὶ χαρμόσυναι ἡμέραι, θὰ ἔχουν τὴν πηγήν των εἰς τὴν 29ην Μαΐου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἡρωϊκὸς καὶ ἔνδοξος ἐκεῖνος θάνατος τοῦ Κωνσταντίνου ἐξησφάλισε τὴν μεγάλην ἀνάστασιν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐθεσπίσθη νὰ τελῆται μνημόσυνον. Ὅπως τὴν 25ην Μαρτίου τελεῖται μία δοξολογία Ἀλλὰ καὶ τὸ μνημόσυνον ἂς εἶνε ὡς δοξολογία! Ἂς θρηνοῦμεν τὴν πτῶσιν καὶ ἂς ἐνθυμούμεθα μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος. Καὶ ἂς δοξολογοῦμεν τὸν ἥρωα, τὸν στεφανωμένον μὲ τὸ ἀθάνατον ἀκτινωτόν. Κάθε ἀκτίς του καὶ μία ἐλπὶς εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. *(Συνέχεια)*

— Πάψτε τὶς κουταμάρες σας καὶ τραβηχθῆτε ἀπὸ τὸ δρόμο νὰ περάσουμε γιατ' εἴμαστε βιαστικές.

— Ἔλα, προσέθεσε μία ἄλλη· κάμετε γρήγορα, μὴ σᾶς δείξωμε ποιὲς βρήκατε νὰ κοροϊδέψετε. Ἄ, με μᾶς δὲν παίζει κανεὶς εὔκολα! Νὰ πηγαίνετε στὴ δουλειά σας καὶ νὰ μᾶς ἀφίσετε νὰ πηγαίνωμε στὴ δική μας!

— Σήκω, Σάντσε! διέταξεν ὁ Δὸν Κιχώτης, ἀκούσας αὐτοὺς τοὺς λόγους. Κάποιος ἄθλιος μάγος μετεμόρφωσε πάλιν τὴν δέσποιναν τῶν λογισμῶν μου, τὸ κορύφωμα τῶν ἀνθρωπίνων τελειοτήτων, εἰς μίαν ἄσχημην καὶ χονδρὴν χωριατοπούλαν!

— Ἀλλοίμονο! ἔκαμεν ὁ πονηρὸς Σάντσος.

— Ναί, ἀλλοίμονον! ἐξηκολούθησεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Κ' ἐμὲ ἐπίσης θὰ μετεμόρφωσε εἰς κανὲν τέρας, τοῦ ὁποίου

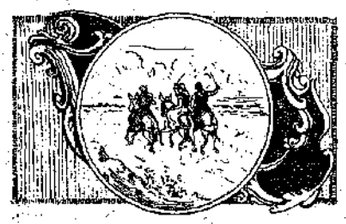

ἡ θέα, πολὺ φυσικά, πολὺ δίκαια, τὴν ἀποτροπιάζει. Ἀλλ' ὅμως, ὦ Δέσποινα τῶν λογισμῶν μου, δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ρίψῃς ἐν εὐμενὲς βλέμμα πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, γονυκλινής, σὲ διαβεβαιώνει περὶ τῆς ἀκλονήτου ἀφοσιώσεώς του!

— Ἀρίστε πιὰ τὴ φλυαρία, καλέ μου κύριε, εἶπεν ἡ χωριατοπούλα, καὶ κάμετέ μας τόπο νὰ περάσουμε. Σᾶς εἴπαμε πῶς εἴμαστε βιαστικὲς κ' ἐπιτέλους τ' ἀστεῖά σας δὲν μᾶς διασκεδάζουν καθόλου!

Ὁ Σάντσος εὐχαριστημένος ποῦ ἐξεμπέρδευσε τόσον εὔκολα, ἄφισε τὸ σχοινὶ καὶ ἡ χωριατοπούλα ἐκέντησε τὸ γαϊδοῦρι της, τὸ ὁποῖον ὥρμησεν ἐμπρὸς

«Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν ἐφώναξε καὶ τὸν παρεκάλεσε...» (Σελ. 236, στ. γ')

καὶ ἀρχισε νὰ κλωτσᾷ τόσον δυνατά, ὥστε ἡ καλή σας Γλυκερία ἐξηπλώθη κατὰ γῆς. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἔτρεξε τότε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ «Δέσποινα» ὅμως τὸν ἀπήλλαξεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπον, διότι σηκωθεῖσα γρήγορα μόνη της, ἐκυνήγησε τὸ γαϊδοῦρι της, τὸ ἔφθασεν, ἐστήριξε τὰ δύο της χέρια εἰς τὰ καπούλια καὶ χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ἐπήδησεν εἰς τὴν ράχιν του. Μετὰ τοῦτο αἱ τρεῖς χωρικαὶ ἔφυγαν ταχεῖαι ὡς ὁ ἄνεμος καὶ δὲν ἐκύτταξαν ὀπίσω των, παρ' ἀφοῦ ἔκαμαν ἕνα ὁλόκληρον μίλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὀλίγον ἔπειτα ἀπὸ τὸ περιστατικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε σκληρὰν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἱππότου, ἕνας ἔφιππος εὐπατρίδης, μὲ ὁλοπράσινα φορέματα, τοὺς ἔφθασεν ἀπὸ πίσω εἰς τὸν δρόμον των. Τοὺς ἐκύτταξε μὲ κάποιαν ἔκπληξιν, τοὺς ἐχαιρέτησεν ὅμως εὐγενῶς κ' ἐπτέρνισε τὸν ἵππον του διὰ νὰ προσπεράσῃ. Ὁ Δὸν Κιχώτης τότε τὸν ἐφώναξε καὶ τὸν παρεκάλεσεν, ἐὰν δὲν τὸν ἐβίαζε τίποτε, νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν εὐχαριστησιν τῆς καλῆς συντροφιᾶς του ἐπί τινα μίλλια.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πρασινοφόρος εὐπατρίδης. Οὔτε θὰ σᾶς προσπερνοῦσα, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως τὸ ἄλογόν σας ἤθελεν ἀγριεύσῃ πλησίον τοῦ ἰδικοῦ μου.

— Καθόλου, κύριε, ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ Σάντσος· ὅσο γι' αὐτό, μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχος. Σᾶς βεβαιώνω πῶς 'ς ὅλο τὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει ἄλογο πιὸ ἥμερο καὶ πιὸ καλόβολο ἀπὸ τὸν Ἀχαμνόεντα τοῦ ἀφέντη μου.

Κατὰ συνέπειαν ὁ εὐπατρίδης ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Δὸν Κιχώτου κ' ἐκανόνισε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του συμφώνως πρὸς τὸ βῆμα τοῦ νέου του συντρόφου, τὸν ὁποῖον ἐκύτταζε μὲ πολλὴν περιέργειαν. Ἀλλ' εἶχε καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ἀπέφυγε νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις. Ἐβάδισαν λοιπὸν μαζὶ ἀρκετὴν ὥραν, συνομιλοῦντες φαιδρῶς περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων.

Ἔξαφνα εἶδαν μίαν μεγάλην φορτηγὸν ἅμαξαν ἐρχομένην πρὸς αὐτοὺς καὶ στολισμένην μὲ δύο-τρεῖς μικρὰς σημαίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ἁμάξης, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνῆκεν εἰς τὸν Βασιλέα. Ὁ ὁδηγός τῆς ἐκαβαλλίκευεν ἐν ἀπὸ τὰ μουλάρια, τὰ ὁποῖα τὴν ἔσυραν, κ' ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ἐκάθητο ἐμπρός.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ τὴν ἅμαξαν νὰ σταματήσῃ, καὶ ἠρώτησε τὸν ὁδηγὸν τίνος ἦτο καὶ ποῦ ἐπήγαινε.

— Δική μου εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔχει μέσα δύο ἄγρια λεοντάρια. Εἶνε δῶρον τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ὀρὰν στὸ Βασιλέα. Ποτὲ μεγαλήτερα καὶ ὡραιότερα λεοντάρια δὲν ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

— Καλὰ λές, προσέθεσεν ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ φύλαξ τῶν θηρίων. Αὐτὸ ποῦ εἶνε στὸ πισινὸ κλουβί, εἶνε ἀρσενικό, καὶ τὸ ἄλλο θηλυκό. Σᾶς παρακαλῶ, καλέ μου κύριε, παραμείνετε νὰ περάσωμε, γιατὶ δὲν ἔχουμε ὥρα νὰ χάνωμε. Τὰ λεοντάρια εἶνε φοβερὰ πεινασμένα καὶ πρέπει νὰ φθάσωμε τὸ γρηγορώτερο γιὰ νὰ φάνε.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Μόνον λέοντες ἔρχονται ἐναντίον μου αὐτὴν τὴν ὥραν; εἶπεν. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος διὰ νὰ μὲ πτοήσουν λέοντες! Κατέβα, καλό μου παιδί, ἀ-

νοιξε τὰ κλουβιὰ καὶ ἄφισέ τους νὰ βγοῦν ἔξω καὶ οἱ δύο. Τὰ θηρία αὐτὰ θὰ μάθουν ἐδῶ καὶ αὐθωρεὶ ποῖος εἶνε ὁ Δὸν Κιχώτης ὁ Μαγκήσιος!

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ δυστυχὴς Σάντσος ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ, ὁ δὲ ἁμαξηλάτης ἱκέτευε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παράτολμον αὐτὸ σχέδιον. Ἀλλ' ὁ γενναῖος ἱππότης δὲν ἤκουε τίποτε.

— Ἐπιτέλους, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ὁδηγός, ἄμα εἶδεν ὅτι αἱ παρακλήσεις τοῦ ἦσαν μάταιαι, ἂν τοῦ λόγου σου ἐννοῆς νὰ φαγωθῇς ἀπὸ τὰ λεοντάρια, ἄφισέ με τοὐλάχιστο νὰ ξελύσω τὰ μουλάρια μου καὶ νὰ φύγω μαζί τους γιὰ νὰσφαλισθῶ. Τὰ μουλάρια καὶ τ' ἁμάξι εἶνε τά μόνα πράγματα ποῦ ἔχω στὸν κόσμο, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

— Δυστυχῆ, ὀλιγόπιστε ἄνθρωπε, καλά! ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης. Ἐλύσεψε λοιπὸν τὰ μουλάρια σου καὶ φύγε!

Ὁ πρασινοφόρος εὐπατρίδης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Δὸν Διέγος, προσεπάθησε νὰ μεταπείσῃ τὸν Δὸν Κιχώτην, λέγων ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ κρατήσῃ δῶρον προωρισμένον διὰ τὸν Βασιλέα. Ἀλλ' οἱ λόγοι του ἐπῆγαν χαμένοι.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀνδρεῖος ἱππότης, σεῖς νὰ πᾶτε νὰ διασκεδάσετε μὲ τὰ ἐξημερωμένα περδίκια σας, μὲ τὰ σκυλιά σας καὶ τὰ παρόμοια, καὶ νὰφίσετε τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του. Ἂν δὲν θέλετε νὰ γίνετε θεατὴς τοῦ ἄθλου μου, ἀπομακρυνθῆτε τὸ ταχύτερον σεῖς καὶ τὸ ἄλογό σας, σᾶς τὸ ζητῶ ὡς χάριν.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Δὸν Διέγος καὶ ὁ ἁμαξᾶς ἀπεμακρύνθησαν ἐσπευσμένως συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Σάντσου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπηλπισμένος ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπανέβλεπε τὸν κύριόν του ζωντανόν. Τοῦτο ὅμως, ἐννοεῖται, δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα τοῦ Παρδαλοῦ του, διὰ νὰπομακρυνθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τοὺς λέοντας.

Ὅταν ἀπῆλθον ὅλοι, ὁ Δὸν Κιχώτης ἀφίππευσε καὶ ὡδήγησε τὸν ἵππον του εἰς μέρος ἀσφαλές, διότι εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ τὴν μάχην του πεζός, ὀφοῦ ὁ δυστυχὴς Ἀχαμνόων δὲν ἦτο πολὺ ἐξοικειωμένος μὲ θηρία.

Ὀλίγην ὥραν ἀκόμη, ὁ φύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ἐκεῖ, ἀντετάχθη μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Δὸν Κιχώτου, ἀλλὰ χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα. Ὁ Ἱππότης ἀφῆκε τὸ δόρυ του, ἔδραξε τὴν ἀσπίδα του καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος του. Ἔπειτα, ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸν καὶ τὴν δέσποινάν του Γλυκερίαν, ἦλθε κ' ἐστάθη ἀντικρὺ τοῦ ὀπισθίου κλωβοῦ.

Ὁ φύλαξ, μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ἤνοιξεν ἀπὸ ἐπάνω τὴν θύραν τοῦ κλωβοῦ καὶ ἀπεκάλυψε πρὸ τοῦ Δὸν Κιχώτου ἕνα τεράστιον λέοντα.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ πτῆσις ἑνὸς ἐρωδιοῦ

Εἷς ἐρωδιός, εὑρεθεὶς νεκρὸς εἰς τὴν Οὐμπάταν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ὑπὸ ἑνὸς γεωργοῦ, ἔφερεν εἰς τὸν πόδα σιδηροῦν κρίκον. Ἐπὶ τοῦ κρίκου τούτου, τὸν ὁποῖον παρίστᾳ ἡ εἰκὼν μὲ τὸν πόδα τοῦ ἐρωδιοῦ, ὑπῆρχεν ἐπιγραφὴ δηλοῦσα ὅτι τὸ πτηνὸν ἀνῆκεν εἰς τὴν Ζωολογικὴν Ἑταιρείαν τῆς Βουδαπέστης. Ἐζητήθησαν πληροφορίαι καὶ εὑρέθη, ὅτι ὁ ἐρωδιὸς αὐτὸς εἶχε δραπετεύσῃ καὶ πετάξῃ μέχρι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, διανύσας 8,000 χιλιόμετρα ἐντὸς ἓξ μηνῶν.

Ψάρι ποῦ πετᾷ

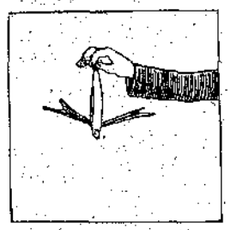

Τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ αὐτὸ τὸ χέρι, δὲν εἶνε, ὅπως θὰ ὑπέθετε κανείς, μικρὸν ἀεροπλάνον· εἶνε ψάρι, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ πετοῦν, (ἐξώκοιτος), καὶ ἔπεσεν ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπερωκεανείου Sematha. Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἆθλον αὐτόν, τὸ ψάρι ἐδέησε νὰ κάμῃ, ἔξω τοῦ ὕδατος, πήδημα εἰς ὕψος τριάντα τουλάχιστον ποδῶν!

Φυτὸν σαρκοβόρον

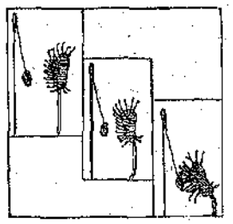

Ἰδοὺ τρεῖς περίεργοι φωτογραφίαι ληφθεῖσαι διαδοχικῶς εἰς διάστημα 40 λεπτῶν τῆς ὥρας. Πλησίον τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, ἀνηρτήθη ἐπὶ βελονῆς μικρὸν τεμάχιον κρέατος δεμένον μὲ λεπτοτάτην κλωστήν. Ἡ φωτογραφία δείχνει πῶς τὸ φυτὸν ἐπλησίασε καὶ ἔσκυψε διὰ ν' ἁρπάξῃ τὸ κρέας. Τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα τοῦ σαρκοβόρου αὐτοῦ φυτοῦ εἶνε drosera rotundifolia.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Συναρμολόγησις εἰκόνος

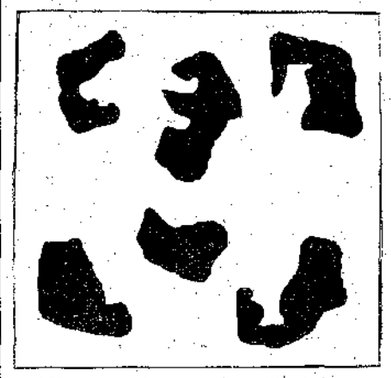

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἐξ αὐτὰ μαῦρα τεμάχια ἐπὶ λευκοῦ χάρτου οὕτως, ὥστε τὸ κενὸν ποῦ θὰ μείνῃ μεταξύ των, νὰ σχηματίζῃ μίαν μικρὰν λευκὴν ἄρκτον.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσταλὴ ὑπὸ Ἀθηνᾶς Ε. Δάδανα

Il f..t s.v..r tr.v.ll.r, .l f..t s.v..r s. d.str..r.

Νὰναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον αὐτὸ γνωμικόν.

γ') Παίγνιον

Ἐσταλὲν ὑπὸ τῆς Ἥβης

ΚΡΗ	ΖΕ	ΓΩ	ΑΡ
ΣΟ	ΛΕΙ	Α	ΘΑ
ΦΥ	ΤΗ	ΡΟΣ	ΛΩΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐτοι ὥστε νὰποτελεσθοῦν: ἡρωϊκὴ νῆσος, Μοῦσα, Ἄνεμος, ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ ὄνομα μυθολογικοῦ πλοίου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

Φράουλα, μούσμουλο, μῆλο, πορτοκάλι.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΜΜΟΡΦΟ

[Γερμανική Παράδοσις]

Συνήντησα μιὰ 'μέρα 'στὸν περίπατό μου ἕνα ζεῦγος, ποῦ μοῦ εἴλκυσε τὴν συμπάθεια. Ἕνα μικρὸ μελαχροινὸ μαυροφορεμένο ἀγοράκι, ποῦ φαίνεται κάποιον ἐπανθοῦσα, καὶ μιὰ δεσποινίδα ὑψηλή, οὔτε ἔμμορφη, οὔτε χαριτωμένη ἀλλὰ ἀγαθὴ καὶ συμπαθητὴ φυσιογνωμία, Γερμανίδα οἰκοδιδασκάλισσα τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ ἦταν Ἑλληνόπουλο, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Ἦταν γλυκό, χαριτωμένο, μὲ μεγάλα ἐξυπνα μαῦρα ματάκια, λεπτοκαμωμένο καὶ εὐκίνητο. Ἄφησε τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος καὶ ἔτρεξε 'στὸ χωράφι ποῦ ἔβλεπε ποῦ καὶ ποῦ κάτι χρυσᾶ ἀνθάκια. Ἦταν ἀμάραντα. Ἔκοψε ἕνα καὶ τὸ ἐκύτταζε μὲ θαυμασμό.

— Δὲν μοῦ λέτε, Δεσποινίς, τὄνομα αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ; Κυττάξετε τί ἔμμορφο ποῦ εἶνε!

— "Ὠ εἶνε «Χίλιες φορὲς ἔμμορφο!» (Tusendschoenen).

—«Χίλιες φορὲς ἔμμορφο;» ἐφώναξε τὸ παιδάκι καὶ ἐγέλασε.

— Ναί, μήπως δὲν ξέρεις τὴν ἱστορίαν του;

— "Οχι, ἀπήντησε τὸ μελαχροινὸ ἀγόρι, ἐνῷ ἔδειχνε στὴν δασκάλισσα μιὰ θέσι νὰ καθήσῃ στὰ χόρτα κ' ἐκάθητο κι' αὐτὸ σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Πές μου τὴν!»

Ἡ δασκάλισσα ἄρχισε μὲ προθυμία καὶ εὐχαρίστησι:

«Ὅταν τὰ λουλούδια ἀνεγνώρισαν βασίλισσά τους τὸ τριανταφυλλο, ἀπεφάσισαν κάθε οἰκογένεια, ὅπως 'ς ἕνα κράτος θὰ συνέβαινε μὲ κάθε νομό, νὰ στείλῃ ἕνα ἀντιπρόσωπό του γιὰ νὰ ὑποσχεθῇ στὴ βασίλισσα σέβας καὶ ὑπακοὴ ἐκ μέρους ὅλης τῆς οἰκογενείας. Ἔστειλαν καὶ τὰ λευκάνθεμα αὐτὸ ποῦ κατεῖς.

«Τώρα στὸν ἀπέραντο κῆπο, στὸν πιὸ ὑψηλὸ κλάδο τῆς τριανταφυλλιᾶς, στὴν κορυφὴ τοῦ, ἐκάθητο σὰν σὲ κατασκεπασμένο θρόνο, τὸ τριαντάφυλλο, ἡ βασίλισσα, μὲ τὸ ὡραῖο κατακόκκινο βελούδινο φόρεμά της στολισμένο μὲ τὰ μαργαριτάρια τῆς πρωϊνῆς δροσιᾶς. Γύρω ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι ἐστέκοντο κ' ἐπερίμεναν τὴ σειρά τους. Ἕνας, ἕνας ἐπήγαινε μπροστὰ στὸ θρόνο, ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ ἔλεγε ἕνα γλυκὸ λόγο συμπαθείας, ἐνῷ χαμογελοῦσε ἐνθαρρυντικὰ καὶ μὲ καλοσύνην. Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ λουλουδιοῦ. Δειλὰ-δειλὰ ἐπλησίασε, ἐστάθη μὲ συστολή, ὑπεκλίθη μὲ χάρι καὶ ἐπερίμενε... Τὸ τριανταφυλλο, ποῦ ἀγαποῦσε τὸ ὡραῖο, ὅσο τούλάχιστον καὶ τὸ καλό, αἰσθάνθηκε συμπάθειαν στὸ χαριτωμένο αὐτὸ λουλοῦδι, ποῦ δὲν ἐφαίνετο κἂν νὰναγνωρίζῃ τὴν ἀξία του. Τοῦ 'μίλησε μὲ ἀληθινὴ ἀγαθότητα, μὲ κάποιο θαυμασμὸ ἴσως, καὶ στὸ τέλος ρώτησε.

— Πῶς σὲ λένε;

Τὸ λουλουδάκι, εἶπε δειλὰ τὄνομά του (τότε εἶχε ἄλλο) καὶ τὸ τριαντάφυλλο μ' ἕνα εὐγενῆ καὶ εἰλικρινῆ τρόπον ἐφώναξεν:

— "Α! μὰ εἶσαι χίλιες φορὲς πιὸ ἔμμορφο ἀπὸ τὄνομά σου!

Τ' ἄλλα λουλούδια δὲν ἐζήλεψαν, ἴσως γιατὶ μιὰ εὐγενικὴ ὕπαρξις, ὅπως εἶνε τὸ ἄνθος, δὲν ξέρει τὴ ζήλεια, ἴσως γιατὶ τὸ λουλουδάκι ἔσκυψε ὕστερα ἀπὸ τὸν ἔπαινο ντροπαλό, πιὸ χαμηλὰ ἀκόμη, ἀντὶ νὰ ὑπερηφανευθῇ. Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ καὶ ἐχωρίσθησαν, δὲν τὸ ἐχαιρέτισαν πιὰ μὲ τὸ παλιό του ὄνομα, ἀλλὰ μ' ἐκεῖνο ποῦ τοῦδωκε ἡ καλὴ βασίλισσα μὲ τὴν αὐθόρμητην ἔκφρασιν τοῦ θαυμασμοῦ της.

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς

Η ΕΡΗΜΟΣ

Οὔτ' ἕνα δένδρο δὲν ἀπλώνει
τὴ δροσερή του τὴ σκιὰ
ἕνα χορτάρι δὲν φυτρώνει
ἕνα ρυάκι δὲν περνᾷ.

Ὁ ἥλιος, μόνος βασιλιᾶς,
τὴν ἀτμοσφαῖρα καίει
κ' ἡ ἀτελείωτη πεδιάς
ψιθυρισμὸ δὲν λέει.

Ἔρημος εἶνε κ' ἡ καρδιὰ
ποῦ ἔχει ἕνα μαράζι·
τὴν καίει ἡ λύπη, καὶ λαλιὰ
τὸ στόμα της δὲν βγάζει.

Κύμα

ΜΟΝΩΣΙΣ

Εἰς τὸ ἤρεμον καὶ σιωπηλὸν βασίλειόν της, ἡ κουρασμένη ἐκ τῆς βιοπάλης ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ζητεῖ τὴν ἀνακούφισιν. *Εἶνε ἡ μόνωσις, τῶν ποιητῶν ἡ ἀγαπημένη σύντροφος.* Ὁ μέγας Ὅμηρος εἰς αὐτὴν συνέταξε τὰς ἀθανάτους ραψωδίας του καὶ τόσοι ἄλλοι μικρότεροι ἀδελφοί του, εἰς αὐτὴν ἐζήτησαν τὴν δόξαν των. Εἶνε καταφύγιον καὶ συμβηθὸς πάσης μεγάλης καὶ δυνατῆς σκέψεως. *Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη τῆς ὀφείλουν* τὸς προόδους των.

Ἀγαπᾷ τὴν δυστυχίαν καὶ εἶνε τῆς νοσούσης ψυχῆς τὸ ἄσυλον. Ἡ εὐτυχία τῆς ἐμπιστεύεται πολλάκις τὰ μυστικά της, ἀλλ' ἡ χαρὰ οὐδέποτε εἰς συνάντησίν της ἔρχεται. Συμπαθεῖται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν πενθούντων, ἀλλ' εἶνε δι' αὐτοὺς παρήγορος κακή.

Φιλοξενούμενοι ὑπ' αὐτῆς, ἀνήκομεν περισσότερον εἰς τὸν ἑαυτόν μας, τὸν ὁποῖον εὑρισκόμενοι μετ' ἄλλων, λησμονοῦμεν· δι' αὐτὸ καὶ εἰς μεγάλος φιλόσοφος δικαίως εἶπεν: «ὅταν μένω μόνος, εἶμαι ὀλιγώτερον μόνος!».

Μόνωσις

Ο ΠΑΠΑΣ

Ὅταν εἴμεθα μικροί, εἴχαμε τὴν συνήθειαν ὅταν ἐβλέπαμε τὸ πρωΐ, πρὶν πᾶμε εἰς τὸ μάθημα, κανένα παπᾶν, νὰ τὸν δένουμε, δηλ. νὰ δένουμε τὸ μαντῆλι μας κόμπο διὰ νὰ μὴ μᾶς σηκώσῃ στὸ μάθημα ὁ δάσκαλος. Μάλιστα πολλὲς φορές, μὴ ἀρκούμενοι στὴ τύχην ν' ἀπαντήσουμε παπάδες, ἐπηγαίναμε πρὸς ἀναζήτησίν των. Ἀλλ' εἴχαμε καὶ ἕνα δάσκαλο ὁ ὁποῖος τὰ ἤξερε ὅλα, ὁ ὅτι ἁπλούστατα δὲν ἐγεννήθη δάσκαλος ἀλλ' ὑπῆρξε κάποτε καὶ μαθητής.. Κ' ἔθε πρωΐ λοιπόν, μόλις ἐπηγαίναμε στὸ σχολεῖον μετὰ τὴν προσευχήν μᾶς ἔκαμε ἐπιθεώρησιν καθαριότητος δῆθεν, ἂν ἔχουμε μαντήλια δηλ. καὶ τὰ τοιαῦτα, πράγματι ὅμως διὰ νὰ ἰδῇ ποιὸς εἶχε δέσει παπάδες.

Εὐνόητον εἶνε, ὅτι οἱ συλλαμβανόμενοι ἐκτὸς τῆς ἐπιπλήξεως τοῦ δασκάλου ἔπερναν καὶ μηδενικὸ προκαταβολικῶς, διότι κατόπιν ἐξεταζόμενοι ἦσαν ἐντελῶς ἀμελέτητοι. Προχθὲς εἶδα πρωΐ πρωΐ ἕνα παπᾶν καὶ ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ἐθυμήθηκα τὰ παιδικά μου.

Ἐξόριστος Βασιλιᾶς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Εἰς εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς πρώην βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρας, εἶχεν ὑπάγει εἰς ἓν χωρίον ἐπαρχίας τινὸς διὰ νὰ ἴδῃ ἓν μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε γράψει πρὸς τὴν βασίλισσαν. Τὸ παιδίον ὠνομάζετο Ἰωάννης.

— Λοιπόν, Ἰωάννη, τί ἔγραφες εἰς τὴν βασίλισσαν; εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος.

— Τῆς ἔγραφα ὅτι προχθὲς τὴν εἶδα καὶ τὴν εὑρίσκω ὡραίαν, εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλὰ πόθεν ἔμαθες τὴν διεύθυνσιν;

— Τὴν εἶδα ἐπάνω εἰς μίαν φιάλην οὐΐσκυ, ὡς ἑξῆς: «Προμηθευταὶ τῶν ΑΑ. ΜΜ. τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, Soho-Square - Λονδίνον». Soho-Square, φυσικὰ ἦτο ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὄχι τῆς βασιλίσσης, ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖον παρέδωσε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν βασίλισσαν.

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἔλαβε διὰ τὴν ἀφέλειάν του ἓν ἀναμνηστικὸν χρυσοῦν μετάλλιον.

Κοσμοκράτειρα Ἑλλὰς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Οἱ δύο πρῶτοι ἀριθμοὶ εἰς μίαν ἀναλογίαν πῶς λέγονται;

Ὁ μαθητής: — Ἡγούμενοι.

Ὁ διδάσκαλος: — Καὶ οἱ ἄλλοι δύο;

Ὁ μαθητής: — Καλόγεροι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέως

***

Ὁ Τάκης: — Πάλι δὲ θυμοῦμαι τί σημαίνει ὁ κόμπος ποῦ ἔκανα στὸ μαντῆλι μου!

Ὁ Νίκος: — Ἴσως νὰ ἤθελες μιὰ φορὰ νὰ τὸ πλύνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιστικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Λεπτομερὴς Τιμοκατάλογος τῶν Τόμων τῆς Διαπλάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 26ον φυλλάδιον.

Τῆς Βιβλιοθήκης δημοσιεύεται κατωτέρω.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30ὴν Μαΐου 1912.

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ Β' Ἐξαμηνία μας. Ἔρχεται, βλέπετε, ἕνα μῆνα ἐνωρίτερα, διότι τὸ ἔτος μας τελειώνει τὸν Νοέμβριον. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε κανὲν παράπονον ἀπὸ τὴν Ἐξαμηνίαν ποῦ ἔληξεν. Ὕλη θαυμασία— ὅλοι μοῦ τὸ γράφουν!—καὶ ἐξ φυλλάδια δωδεκασέλιδα, δηλαδὴ ἕνα τὸν μῆνα. Ἐλπίζω ὅτι ἔτσι θὰ πάῃ καὶ ἡ Β' Ἐξαμηνία. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον, ἐννοεῖται, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ξεσπίθωμά σας.

Ἔλαβα τὴν συνδρομήν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ, φίλη *Βασιλική Χ. Κ.* Ναί, ἀπὸ τὸ βάθος της μητρικῆς μου καρδιᾶς σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἐνιαυσίους διαγωνισμούς, μολονότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τὸ «χτυποκάρδι» τῆς ἀγωνίας, θὰ μετεβλήθη εἰς «χτυποκάρδι» χαρᾶς.

Σοῦ ἔστειλα, *Νέλκε*, τὰ τετράδια ποῦ ἐζήτησες. Σύμπτωσις σπανία νὰ κολλήσουν οἱ δύο φάκελλοι κ' ἔτσι νὰ λάβῃς καὶ τὸ ξένον τετράδιον. Ὄχι δά, δὲν πιστεύω νὰ ἐχάθη καὶ ἄλλο μὲ τὸν ἴδιον τρόπον! Εὖγε ποῦ τὸ ἐπέστρεψες. Ἕνας ἄλλος θὰ τὸ πετοῦσεν Ἀλλ' αὐτὸς δὲν θὰ εἶχε καλὴν ἀνατροφήν.

Ὄχι, *Μαραμένο Φοῦλι*, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε δύο ἀπὸ κάθε εἶδος. Καὶ μία ἀρκεῖ. Τὸ μόνον ποῦ ἀπαιτεῖται εἶνε μία Συλλογὴ πλήρης, μὲ 10 ἕως 15 διαφόρους Ἀσκήσεις ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν.

Ἂν ἤξερες πόσο μ' εὐχαριστοῦν τὰ γράμματά σου, θὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα, *Θυμάρι*. Μὰ γιατί, ἀλήθεια, ἔτσι σὰν κομήτης;... Ναί, τὰς Ἀθήνας αὐτὴ τὴν ἐποχὴ εἶνε πολὺ ὡραῖα. Σοῦ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου.

Δὲν εἶπα ἡ μόνη, *Ἀπόσολε Σ. Σ.*, εἶπα ἡ πρώτη· ἄρα δὲν ἀποκλείεται τὸ νὰ ἔλαβα καὶ τὴν ἰδικήν σου κατόπιν. Ἔχεις δίκηο· ἡ ὑπ' ἀρ. 181 Ἄσκησις δὲν εἶνε σωστή. Ὁ συνθέτης ἐσύγχυσε τὸν δίκαιον Ἄβελ μὲ τὸν κατηραμένον Κάϊν.

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, *Γέρω-Θωμᾶ*, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ φράσις σου: «πῶς θαυμάζω τὴν γαιναιότητα τοῦ Πέτρου Ριονσαί! ἀς τοῦ ἐμοιαζα κατὰ μίαν τρίχα!» Ἀλλ' αὐτὸ μόνον ποῦ λέγεις, σημαίνει ὅτι τοῦ ὁμοιάζεις... κατὰ πολλὰς τρίχας καὶ ὅτι εἰς κάθε περίστασιν τῆς ζωῆς σου, θὰ κάμνῃς καὶ σὺ τὸ καθήκον σου ὅπως αὐτός. Σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια.

Σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου μπαμπᾶ, ἀγαπητό μου *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*. Δὲν θέλω ὅμως νὰ νομίζῃς, μὲ ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ δυστυχήματος, ὅτι ἡ ζωή σου εἶνε ἄχρηστος καὶ ὅτι τὸ μόνον ποῦ θὰ σὲ λυτρώσῃ εἶνε ὁ θάνατος». Ἀλλοίμονον ἂν ἀπεθαίναν ὅσοι χάνουν τοὺς γονεῖς των! Ὄχι, ὄχι! Δὲν εἶνε μόνον τὰ καθήκοντα πρὸς τὰδέλφια σου, διὰ τὰ ὁποῖα εἶσαι τώρα καὶ μαμμὰ καὶ μπαμπᾶς,—καθήκοντα, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ἀναγνωρίζεις. Εἶνε καὶ τὰ καθήκοντα πρὸς τὸν ἑαυτόν σου. Καὶ σὺ πρέπει νὰ ζήσῃς καὶ νὰ χαρῇς. Μὴν παραδίδεσαι λοιπὸν εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ προσπάθει νὰ ὑπομένῃς. Ὁ Θεὸς ἂς σὲ βοηθήσῃ.

Σ' εὐχαριστῶ δ' ὅσα γράφεις, *Τοξότα*, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ βλέπω τοὺς νέους μου φίλους τόσον ἐνθουσιώδεις. Εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως νὰ μεταχειρίζεσαι πιὸ μαῦρο μελάνι, διότι μὲ αὐτὸ τὸ ἄσπρο, κοπιάζω πολὺ νὰ διακρίνω τὰ γράμματά σου.

Δούκισσα τοῦ Λάντσιν καὶ *Ἐξόριστε Ἀτθίς*, ὀρθῶς ἐμαντεύσατε τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος. Ἔλαβα καὶ τὸ δελτάριόν σας, ἀλλ' ἦτο περιττόν, διότι δὲν εἶχα θυμώσῃ καθόλου διὰ τὴν εὔλογόν σας δυσφορίαν.

Ὑπὴ Στοργή, ὅταν ἡ δημοσίευσις γίνεται διὰ κλήρου, δὲν ἐννοεῖς ὅτι πρέπει νὰ ὑπομένῃς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης; Εἶνε ἴδιον σὰν νὰποριῇς πῶς πέρσυ εἰς ἓν λαχεῖον ἐπέρδισες χιλίας δραχμὰς καὶ φέτος μόνον δέκα, ἐνῷ ἠγόραζες πάντοτε τὸν ἴδιον ἀριθμὸν γραμματίων. Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, σᾶς εἶπα ὅτι προτιμῶ τὰ σύντομα. Ἐπτενῆ δημοσιεύω ἐξαιρετικῶς, ὅταν εἶνε ... «χίλιες φορὲς ἔμμορφα».

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, *Ἑωσφόρε Κυμαῖε*. Ἡ ὡραιοτάτη ἐπιστολή σου ἀποδεικνύει ματαίους τοὺς φόβους σου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, θὰ διακριθῇς εἰς τὸν κύκλον μας. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Τὰ δύο πρῶτα Ψηφοδέλτια ποῦ ἔλαβα εἶνε τοῦ *Δαφνοστεφοῦς Ὀλυμπιονίκου* καὶ τοῦ *Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας*. Ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου περιέχει ἐξ Ψευδώνυμα τῆς Α' Τριμηνίας, τοῦ δὲ δευτέρου ἕν. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ἔσδυσα καὶ τὰ ἑπτά, διότι, καθὼς σᾶς εἶπα, μόνον Ψευδώνυμα τῆς Β' Τριμηνίας (ἐκ τῶν φυλλαδίων 14—26) εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν τὰ ψηφοδέλτια τῆς δευτέρας αὐτῆς ἐκλογῆς. Προσέχετε μὴ κάμνετε λάθος, διότι θὰ σᾶς τὰ σβύνω καὶ θὰ χάνετε τοὺς βαθμούς σας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἥλιος» τοῦ *Χιαβάθα*· — «Τί χωρίζει τὴ θεωρία ἀπὸ τὴν πρᾶξι» τοῦ *Θυμαρεοῦ*· — «Μιὰ ὡρισμένη γωνίτσα» τῆς *Θαλασσίας Νύμφης*· — «Χωρὶς τίτλον» τῆς *Ὑπὴ Στοργῆς*· — «Χθὲς δράδυ» τῆς *Ἐξορίστου Ἀτθίδος*· — «Ἡ διέλευσις» τοῦ *Γορμοῦ*· (ὁ τίτλος θάλλοξη·) — Ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Εἰκοστὴ ἑνάτη Μαΐου» (ἔπρεπε νὰ σταλῇ ἐνωρίτερα·) — «Ἡ βάρκα τοῦ Κανάρη» (κατώτερον τοῦ θέματος·) — «Ἕνα ταξεῖδι» (ὑψανάλογος ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ τέλος·)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Τρελλὸ Ναυτάκι*, α. (Κ. Λ.) *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, κ. (Ε. Κ.) *Ἥρως τοῦ 21, α.* (Η. Ρ.) *Μήτηρ Ἑλλάς*, κ. (Γ. Μ.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρελλὸ Ναυτάκι* (ἔχει καλῶς·) *Θαλῆν* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· ὁ «Πέτρος Ριονσαί» θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σᾶς τέρπῃ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν·) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (καλὰ θὰ κάμῃς·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα·) *Δάφνης Στέφανον* (τὸ ἔγω ὑπ' ὄψει μου διὰ μελλούσας δημοσιεύσεις·) *Ἔνδοξον Ἰωλκίδα* (βεβαίως ἐλήφθησαν·) *Ναυτοπούλαν* (ἔστειλα·) *Σωνθὸν Μαρκήσιον* (χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω μετὰ τὰς ἐξετάσεις τὰποτελέσματα·) *Δοξασμένην Γαλανόλευκην* (ἔστειλα·) *Ἀρματολὸν τοῦ Ὀλύμπου* (ἐλήφθησαν· ναί, τὰ βιβλία σοῦ τὰ στέλλω, ἄμα λάβῃ ὁρ. 3,20·) *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων* (τὰ ἔλαβα·) *Ἀκακίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τί ὡραίας ἐντυπώσεις θὰ ἔχῃς ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξεῖδια!) *Ὑψηλὴν Ἰδέαν*, *Χισβάδαν*, *Περσέα*, *Συριανὸν Πολεμιστήν*, κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Μαΐου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ὠφελιμά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι *(Κουρτίδου)* Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον *(Ξενοπούλου)* φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φάντης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτζίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείωνν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, -ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφιά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι, ἄλλως δεν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 12ης Ἰουλίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ϛ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς κάστα αἰτοῦντα.

[Ἀπὸ σήμερον δημοσιεύονται Ἀσκήσεις ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ νέου 132ου Διαγωνισμοῦ. Ἡ δημοσίευσις θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν Ἐξαμηνίαν. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λήξαντος 128ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.]

261. Δεξίγριφος

Γράμμα γαλλικὸν
Κι' ἄλλο ἑλληνικὸν
Κι' ἄρθρου δοτικὴ
Μοῦσα εἶνε γνωστή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

262. Συλλαβόγριφος

Ἀπὸ τὸ ἀλφαβητάριον
Δύο στοιχεῖα παίρνεις,
Νὰ βάλουν εἰς τὸ μέσον των
Ἓν' ἀριθμὸν τὰ φέρνεις
Κ' ἐμπρός σου τότε μιὰν γνωστὴν
Πρωτεύουσαν κατιτάζεις,
Καὶ βέβαια θαυμάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρματωλοῦ τοῦ Ὀλύμπου

263. Στοιχειόγριφος

Ἐὰν νήσου ἀποβάλῃς,
Αὐτά μου, τὴν τεφαλήν,
Εἰς μικρὸν τὴν μεταβάλλεις
Σιδεράκι μὲ αἰχμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ἀγροῦ

264. Ἀναγραμματισμὸς

Βασιλέα τῆς Γραφῆς
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς
Ὄργανόν τι μουσικὸν
Παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριχόβου

265. Ἀστὴρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
* * * ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως
* * * ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται : ὁρι-
*** Η *** ζοντίως Κράτος εὐρωπαϊκόν,
* * * καθέτως ζῶον, διαγωνίως δὲ
* * * προτέρημα καὶ ἐλάττωμα.
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθοῦ Μαρκησίου

266. Γωνία

+ * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* + * * * = Ἔπιπλον.
** + * * = Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
+ * = Νομοθέτης ἀρχαῖος.
+ * * * * = Μετεωρολ. φαινόμενον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέρος δενδρόφυτον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ραμλωτάκι

267—269. Συμπλήρωσις φράσεων.

1.— παιδείαν.
2.— ἀπόδος.
3.— σέβου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι

270. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ δὲ τρίτα γράμματα Ἀπόστολον :

1, Ὅρος τῆς Ἀρμενίας. 2, Κράτος τῆς Ἀσίας 3, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, 4, Πέλαγος τῆς Εὐρώπης 5, Ὑγρὸν τοῦ σώματος 6, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος 7, Μέρος δενδρόφυτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

271. Φωνηεντόλιπον

κντ στ·ν-κ-*-γνσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἔθνους

272. Γρῖφος

τοῦ
τοῦ ´ ~ ` τοῦ
τοῦ Κ τοῦ
τοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.

188. Δακεδαίμων (λᾶ, κέ, δαίμων.)—189. Ἑρμῆς (Ρ [ἔρ], μῦς.)—190. Χίος-Ἴος—191. Μάλα-ἅλμα.—192.

Α Α Σ
Μ Μ Ι
Ε Β Λ
Θ Λ Λ
Α Μ Β Ο Υ Ρ Γ Ο Ν
Ρ Ν Σ
Α Ο Τ
Μ Υ Ο
Α Σ Σ

193. Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς (Λάμβάνομεν ἐναλλάξ ἀπὸ ἓν γράμμα ἐκ τῆς πρώτης στήλης καὶ τῆς τετάρτης, κατόπιν δὲ ἐκ τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης.). — 194—196. 1, Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ. 2, Ἄρχεσθαι μαθὼν, ἄρχειν ἐπιστήσει. 3, Ἡδονὴν φεῦγε, ἥτις λύπην τίκτει. — 197. ΠΑΝΑΜΑΣ - ΑΜΕΡΙΚΗ - ΝΕΜΕΣΙΣ (ΠΑΝορμον, ΑΜΕθυστος, ΝΕΜεα, ΑΡΕος, ΜΙΣσουρῆς, ΑΚΙνάκης, ΣΙΠΣ.)—198. Φωνὴ λαοῦ φωνὴ θεοῦ.—199. Ἡ Ὀδύσσεια ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἐποιήθη (ἰὼ δὶς-ἴα ὑπὸ τοῦ - ὦ - μηροῦ ἐπὶ ἤθη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 3 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἤτοι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 3 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἕξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Φιλτάτη **ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΛΛΑΣ**
Ἐπιτυχία Ψευδωνύμου σου ἀσφαλεστάτη. Ποῖος θἀρνηθῇ ψῆφον στὴν *Πατρίδα μας Ἑλλάδα!— Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων.*

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1912

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ψηφίσατε πάντες τὸ ὑπέροχον Ψευδώνυμον :
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. *Ὀνειρεμένην Ἑλλάδα*, Χαλκίδα. *(ΙΒ', 128)*

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΝΙΚΗΣ

Βιβλίον ἠθικώτατον διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Βριοῦλοις Παιδικοῦ Συλλόγου «Ἀναξαγόρας». Τιμώμενον διὰ τὴν Τουρκίαν μετ. 2, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν λεπτὰ 15. Ζητοῦμεν πράκτορας. Οἱ βουλόμενοι ἀπευθυντέον : Γεώργιον Ε. Κρασόπουλον, Βουρλᾶ. *(ΙΒ', 130)*

Υποψήφιοι Κυανοῦ Κόμματος : *Δαμρίβρεκτος Ἤπειρος, Λαυλὸς τοῦ Κανόρη Ἐλπὶς τῶν Ὑποδούλων, Ἔνδοξα Μεσολόγγι.*

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Κληρωθέντος τοῦ λαχείου, ἐκέρδισαν οἱ 195, 183, 101, 142, 175, 123, 190 36, 133, 203, 153, 10, 159, 30. Διὰ τῶν συλλεχθέντων χρημάτων ἐνγράφῃ ἐτήσιος ἄπορος. Παρακαλεῖται ἡ *Γαλανὴ Πατρίδα* νὰ ἀπαντήσῃ ὁριστικῶς.—*Ὁ Πρόεδρος: Εὔγενὲς Ἰδανικόν.* *(ΙΒ', 132)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 237)

ΑΘΗΝΩΝ : Θεοδ. Γ. Γαροφαλίδης, Εὐγενία Δαμπαδαρίου, Βασ. Ν. Ματθόπουλος, Τοξότης. Ἑλλὴ Ἐμ. Μέμτσα, Ἄρης Ἀρ. Χατζηϊωάννου, Χρ. Γ. Χριστοδούλου, Ἑλένη Κ. Μιραΐτου. Ἑωσφόρος ὁ Κυμαῖος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Παν. Ι. Μπαρμπαρέσος, Θ. Γ. Βαρελᾶς, Γ. Ν. Βαμβακάρης (24, 25) Π. Γ. Γιαννούσης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

ΒΟΛΟΥ : Σπυρ. Ἐμ. Κάτσικας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Στεφ. Ι. Παπαδάτος.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ : Δαμασκὴς τοῦ Βουκεφάλα, Β. Δεληβελιώτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ὄλγα Θ. Καζιάνη, Γεωρ. Καρακαντᾶς.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Πλάτων Β. Μεταξᾶς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Γεώργ. Δ. Σηλυβρίδης.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ : Ρόδον τοῦ Μαΐου.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γεώργ. Ι. Κατσούλης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Κ. Γ. Κοτοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ : Ἀνεμώνη, Ἀλέκος Γ. Ἀτσαλᾶς, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Γιαν. Β. Παπανικολάου.
ΣΥΡΟΥ : Ἀλοῦσιος Δ. Δεκάν, Νικ. Δ. Δάβελος, Γ. Ι. Γερέρδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ : Γεώργ Λεώκουλος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ : Βασ. Ἠλ. Τράμπας, Στεφ. Δ. Καραγσσος.
ΥΔΡΑΣ : Παν. Δ. Πινάτσης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἀργυρὼ Ι. Μιχελῆ, Ν. Γ. Φλῶρος, Ἀθ. Γ. Κορόζης, Ξένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ζεφυρῖτις.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ : Ἀθηνᾶ Ε. Ἀδδαινα.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : Θαλῆς.
ΣΑΜΟΥ : Μ. Δ. Καΐπος, Ἀλεξάνδρα Δ. Καΐπα, Ν. Γεωκαρίνης.
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ : Ἀπ. Β. Παπαδόπουλος. Πάκης Περ. Παπαεμμανουήλ (24).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο : ΓΕΩΡΓ. Ι. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ἐν Μεσσήνῃ καὶ ΒΑΣΙΛ. Ν. ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτων τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, ἤτοι οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον δύο μικρῶν 10 παρὰ ἐξοδεύναμεν μὲ 5 λεπτά· ἤτοι διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2293